

РЕШЕНИЕ

№ 2412

гр. Варна, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 17 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Стойнов

при участието на секретаря Валентина М. Милчева
като разгледа докладваното от Иван Стойнов Гражданско дело №
20223110100047 по описа за 2022 година

Производството е образувано по постъпила искова молба, с която от М. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. В., ул. № ..., ет. ..., офис, е предявила срещу О. В., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. В., ул., установителен иск за ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че ищцата не дължи на ответника сумата в общ размер от 455,16 лв. /четиристотин петдесет и пет лева и шестнадесет стотинки/, представляваща погасено по давност вземане, формирано от сумата 300 лв. главница, представляваща патентен данък и сумата 155,16 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.11.2016 г. – 07.12.2021 г., за които суми е образувано изп.д. № 20217160400580 по описа на ЧСИ № 716 Н. Г., на основание чл. 439 ГПК.

В исковата молба ищцата М. Н. М. твърди, че на 03.08.2016 г. е подала данъчна декларация по чл. 61н от ЗМДТ за патентен данък. Сочи, че на 22.11.2021 г. ответникът е подал молба за образуване на изпълнително дело пред ЧСИ № 716 Н. Г., по което от ищцата се търсят сумите 300 лв. главница, 155,16 лв. законна лихва за периода 01.11.2016 г. – 07.12.2021 г. и разноси в изпълнението 210,02 лв. Счита, че тези суми са недължими, защото вземането за патентен данък е с периодичен характер и е погасено с изтичането на тригодишната погасителна давност, считано от 03.08.2016 г., когато е подадена данъчната декларация. Евентуално сочи, че вземането се е погасило с изтичането на петгодишната давност на 02.08.2021 г., а молбата за образуване на изпълнителното дело е подадена след това – 22.11.2021 г. Моли за установяване недължимостта на вземанията и присъждане на разноси.

Ответникът О. В. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска като недопустим, евентуално неоснователен. Твърди, че доколкото задълженията за патентен данък са публични вземания, то следва да се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, съгласно която същите се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. В тази връзка сочи, че задължението е следвало да се плати през 2016 г., като давността е започнала да тече от 01.01.2017 г. и би следвало да изтече на 01.01.2022 г. Излага, че същата е прекъсната с предприемането на действия по принудително изпълнение, което е сторено на 22.11.2021 г., когато е образувано изпълнителното дело пред ЧСИ Н. Г.,

от която дата започва да тече нова давност, която към настоящия момент не е изтекла. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищцата поддържа исковата молба.

В съдебно заседание ответникът поддържа отговора.

Настоящият състав на съда, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически и правни изводи:

Предявен е иск по чл. 439 ГПК за оспорване на изпълнението поради наличието на факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а именно изтекла в полза на ищцата погасителна давност за част от претендираните в изпълнителното производство вземания.

Съобразно разпределената по делото доказателствена тежест ищцата е следвало да докаже, че след подаване на данъчната декларация, са настъпили факти от значение за спорното право, които са довели до погасяване на вземанията по давност /изтичане на предвидения в закона срок/. В тежест на ответника е било да докаже спиране и/или прекъсване теченето на давността по отношение на процесното вземане.

Съгласно чл. 1, ал. 1, т. 6 ЗМДТ в общинския бюджет постъпва като местен данък – патентен данък. Съгласно чл. 61з ЗМДТ физическо лице, включително едноличен търговец, което извършва дейности, посочени в приложение № 4 (патентни дейности), се облага с годишен патентен данък за доходите от тези дейности, при условие че: 1. оборотът на лицето за предходната година не превишава 50 000 лв., и 2. лицето не е регистрирано по Закона за данък върху добавената стойност, с изключение на регистрацията при доставки на услуги по чл. 97а и за вътреобщностно придобиване по чл. 99 и чл. 100, ал. 2 от същия закон. Съгласно чл. 61н, ал. 1 ЗМДТ лицата, които подлежат на облагане с патентен данък, подават данъчна декларация по образец, в която декларираат до 31 януари на текущата година обстоятелствата, свързани с определянето на данъка. В случаите на започване на дейността след тази дата данъчната декларация се подава непосредствено преди започването на дейността.

Съдът е приел за безспорно, че между страните, че ищцата е подала пред О. В. данъчна декларация по чл. 61н от ЗМДТ за облагане с патентен данък на 03.08.2016 г., който не е бил заплатен, и в тази връзка на 22.11.2021 г. е образувано изп.д. № 20217160400580 по описа на ЧСИ № 716 Н. Г..

От процесната данъчна декларация по чл. 61н от ЗМДТ за облагане с патентен данък от 03.08.2016 г. е видно, че същата е подадена от ищцата М.Н. М. за фирма „М.-А.“ с посочени дейности – шивашки услуги на бул., личен труд, данък 300 лв.

Спорният въпрос между страните е погасено ли е по давност претендираното от ответника вземане за патентен данък и свързаното с него акцесорно вземане за обезщетение за забава.

Установява се от приобщеното по делото изп.д. № 580/2021 г. на ЧСИ № 716 Н. Г., че на 22.11.2021 г. ответникът е подал молба за образуване на изпълнително дело за събиране на задължения на ответницата съобразно данъчна декларация от 03.08.2016 г. На същия ден съдебният изпълнител е образувал дело. Извършени са редица справки, като на 07.12.2021 г. е наложен запор на банковите сметки на длъжницата, а на 21.12.2021 г. чрез процесуален представител на длъжницата е връчена покана за доброволно изпълнение. Постъпвали са плащания по делото.

Местните данъци, включително патентния данък, са публични общински вземания /чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК/. Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

В настоящия случай задължението за патентен данък е било за 2016 г., в която година е следвало да се плати задължението, поради което давността за същото е започнала да тече от 01.01.2017 г. и изтича на 01.01.2022 г. Както беше посочено по-горе, за публичните вземания се прилагат специални правила за погасяването им по давност, поради което и разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 ЗЗД не намират приложение. В самата разпоредба на чл. 110 ЗЗД е посочено, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. В случая законът /ДОПК/, който е специален спрямо ЗЗД, предвижда друг срок /началната дата на теченето на този срок/. Не се прилага и чл. 111, б. (в) ЗЗД, доколкото дори ако нямаше изрична уредба, не би могло да се приеме, че данъците са периодични плащания.

Съгласно чл. 172 ДОПК давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. (2) Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съгласно мотивите към т. 10 от ТР № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, за действия по принудително изпълнение, които прекъсват давността, се приемат насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

В настоящия случай давността за вземането за патентен данък се е прекъснала с налагането на запор върху банковите сметки на длъжницата на 07.12.2021 г. /л. 15 от изпълнителното дело/. Към тази дата давността за вземането все още не е била изтекла, доколкото по-горе се посочи, че това би се случило на 01.01.2022 г. След прекъсването на давността е започнала да тече нова давност /чл. 172, ал. 3 ДОПК/, която към настоящия момент не е изтекла.

Предвид изложеното вземането за патентен данък, както и обезщетението за забава във връзка със същото, са дължими, доколкото ищцата не е посочила друго основание за погасяването им, освен с изтичането на изтекла в нейна полза погасителна давност. Предявеният по реда на чл. 439 ГПК иск за установяване недължимостта на вземанията поради изтекла погасителна давност се явява неоснователен и следва да се отхвърли. Заплащането на част от сумите в хода на изпълнителното производство не променя изхода от спора, доколкото предявеният иск е с посочено основание недължимост на сумите поради изтекла погасителна давност, а не поради извършени плащания, поради което и съдът не следва да съобразява тези факти при постановяване на решението си. Тези плащания са съобразени от съдебния изпълнител в изпълнителното производство от длъжницата се претендират само остатъка от вземанията, заедно със сторените разноски. Сила на пресъдено нещо между страните се формира единствено по отношение на погасяването на тези вземания по давност.

С оглед изхода на спора разноските следва да се възложат в тежест на ищцата. Съдът определя юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника в минимален размер от 150 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. В., ул. № ..., ет. ..., офис, срещу О. В., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. В., ул., установителен иск за ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че ищцата не дължи на ответника сумата в общ размер от **455,16 лв.** /четиристотин петдесет и пет лева и шестнадесет стотинки/, представляваща погасено по давност вземане, формирано от сумата 300 лв. главница, представляваща патентен данък и сумата 155,16 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.11.2016 г. – 07.12.2021 г., за които суми е образувано изп.д. № 20217160400580 по описа на ЧСИ № 716 Н. Г., на основание чл. 439 ГПК.

ОСЪЖДА М. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. В., ул. № ..., ет. ..., офис, ДА ЗАПЛАТИ на О. В., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. В., ул., сумата в размер на **150 лв.** /сто и петдесет лева/ юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____